

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. november 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT!

Köszöntés igéje: Zsoltár 33,1-4

Örvendezetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dicséret. Dicsérjétek az Urat [...]. Énekeljétek néki új éneket, [...]. Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűség.

Énekek: 264,1; 305; 451,1; 435; 264,2-5

Lekció: Zsoltár 103,1-13

Alapige: Zsoltár 103,1-2

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük, hogy már az igében is olyan sok jót olvashattunk rólad, és méltó vagy arra, hogy áldjunk és dicsérjünk téged örökké. Köszönjük, hogy áldhat téged a mi lelkünk, egész valónk, egész bensőnk – ahogy Dávid mondja – mindazért, aki vagy, amilyen vagy. Mindazért, ahogy viszonyulsz a bűnös emberhez, ehhez a teremtet világhoz, amelyet megformáltál. Hadd köszönjük meg neked azt, hogy advent első vasárnapját ünnepelhetjük, és úgy is áldhatunk téged, mint akinek szava igaz, cselekedete hűség. Hiszen már több, mint kétezer éve megtartottad ígéretedet! Az egész világ a hirdetett ige, az evangélium által értesül róla, hogy már kétezer éve beteljesedett az a prófécia, amely elhangzott az Édenkertben, amelyről Bálám is bizonyosságot tett, amelyet hirdetett a törvény, a szertartások, amelyről szólottak a próféták, és amely valósággá lett Betlehemben Augustusz császár idejében, amikor az Ige testet öltött. Hadd köszönjük meg neked, Urunk, hogy beléphettünk ebbe az ünnepkörbe, amely a gyülekezetnek fontos ünnepe, hogy készülődhet a szívünk és lelkünk, és amely a mai napon megkezdődhet ebben a hálaadásban! Engedd, hogy a zsoltárróval, Dáviddal együtt a mi lelkünk is odasimuljon a te akarathoz, hogy a mi lelkünk valóban téged dicsőítsen és magasztaljon! Köszönjük, hogy elfogadod tőlünk, bűnös emberektől is, megváltott gyermekeidtól is ezt a hálaéneket. Kedves neked és nem utasítod vissza. Engedd, hogy mindnyájan bekapcsolódhassunk ebbe a dicséretbe, az an-

ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT!

gyalok karának hálaénekébe, akik a mennyben zengik a csodát, Istennek nagyságos, fenséges voltát. Mi is hadd tegyük ezt, Urunk, egy szívvel, egy szájjal és egy lélekkel, Jézus Krisztus nevéért kérünk, engedd meg ezt nekünk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét, melyből Szentlelke segítségével szeretném az ő üzenetét hirdetni, a103. zsoltár 1. és 2. verséből olvasom ekképpen: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéményéről!”

Szeretettel köszöntöm a testvéreket, és áldjuk az Urat együtt is, hogy advent első napjára virradhattunk fel ma reggel! Ez a mai napra kijelölt igénk nem klasszikus adventi ige, mégis ha belenézünk ennek üzenetébe, akkor azzá lesz a mi számunkra, és kívánom, hogy így legyen! Másik nagy aktualitása ennek az igének az, hogy éppen úrvacsorai közösségben lehetünk együtt, amikor készülhetünk az úrasztalához, és így figyelhetünk ezekre a versekre, melyeket a Lélek az igehirdetés központjává tett.

Ha kimegyünk a világba, és beszélgetünk emberekkel és megkérdezzük, hogy számukra mi az advent, akkor a legtöbben talán azt fogják mondani, hogy várakozás. Ezt hallják a tévében, rádióban, a médiában, hogy az advent valamiféle várakozást jelent. Ha megkérdeznénk, hogy mire vagy esetleg kire várunk adventben, akkor már vegyes lenne a válaszok sokasága. Legtöbben azt várják, hogy milyen jó lesz az a néhány munkaszüneti nap. A diákok lehet, hogy várják, hogy milyen jó lesz a téli szünet, mert nem kell majd iskolába menni. Aztán a vizsgázóknak már nem annyira boldogító, mert tudják, hogy nekik ez a szünet a vizsgákra készülést jelenti, de általában mindig a várakozás van a középpontban.

Ez a felolvasott ige, testvérek, Dávid zsoltára és bizonyágtétele nem arról beszél, hogy mit vár az Úrtól, hanem arról vall nagyon szépen, amit az ő fenséges Istenétől kapott. Ebben a zsoltárban ezért áldja Dávidnak egész valója, egész bensője, szíve, lelke és nemcsak a szája az Urat, mert ő fel tudja sorolni mindazt, amit már eddig Istentől kapott.

Dávid zsoltára arról beszél, hogy vajon hányan fognak indulni Istennek azon ajándékai felé, amit meg lehetne kapni, amelyet oda akar nekünk ajándékozni. Ha megnézzük, a Szentírásban sokszor olvassuk azt, hogy „adatik nektek”, hogy kaptok, hogyne adna a ti Atyátok, ahogy a klasszikus, sokszor idézett igében mondjuk: „mimódon ne ajándékozna vele (*Jézus Krisztussal*) együtt mindent minékünk!”

Éppen ezért, kedves testvérek, ahogy Dávid számára, úgy a mi számunkra is legyen döntő, hogy igen, nekünk vannak ilyen megtapasztalásaink, hogy: az Urat áldom, azért mert ő... – és Dávid felsorolja, hogy mit tapasztalt, milyen vele szemben ez a hatalmas Isten. Ha ezt magunkban tudatosítjuk, akkor a környezetünkben is így tudjuk áldani az Urat, és mi is erről tehetünk bizonyosságot. Lehet, hogy aki még nem ismeri az Urat, vagy távol van tőle, abban vágy ébred arra nézve, hogy ezek nekem is kellenének, enélkül üres az életem, erről én nem akarok lemaradni, hogy ezt én is elmondhassam! Vagy milyen jó, ha elmondhatnám én is magamról, hogy így fordulok az Úr felé, az én Istenem felé!

Eszembe jutott egy kedves gyülekezeti tagunk, aki már az Úrnál van évek óta, és volt egy számunkra kedves szokása: olyan táskát ajándékozott néhányunknak karácsonyra, amelynek nagyon sok zsebe volt. Ennek a táskának az volt az érdekessége,

hogy a zsebeknek mindegyikét teletette ez a testvérünk különféle ajándékokkal. Az ember persze a legnagyobb zsebbel kezdte, mert mégis csak abban lehet a legnagyobb ajándék, de sokszor a kisebbekben is nagyon értékes és hasznos tárgy volt. Amikor bontottuk ki ezeket a zsebeket, tényleg majdnem úgy, mint egy kisgyermek, hogy vajon mi van benne, akkor még az is megtörtént, hogy egy-egy zsebet elfelejtettünk vagy nem is vettük észre, és akkor esetleg csak másnap bontottuk ki. Hasonlóan az adventi naptárhoz, amelyen minden nap ki lehet nyitni egy ablakot, és mindegyikben van valami kis ajándék.

Ez jutott eszembe, hogy Dávid zsoltárában a szívéből előtör ez a magasztalása az Istennek, mintha egy-egy zsebet kinyitna, hogy vajon mi van benne. Ha így olvasátok ezt a tizenhárom verset, akkor tulajdonképpen meg lehet látni, hogy ez szinte tizenhárom rekesz. Mert amikor Dávid nyitogatja ezeket a zsebeket, akkor azt mondja, hogy az egyik zsebben ott van a bűnbocsánat: „megbocsátja minden bűnödöt”; a másik zsebben ott van a megváltás: „megváltja életedet a koporsótól”; a harmadik zsebben ott van a kegyelemmel és irgalommal való aláhajlás. A következőben: „Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal.” Lehet, hogy valaki ennek örül, mert úgy érzi, hogy elnyomott, és hogy az ő igazságát majd az Isten elrendezi és felhozza. Nyitogatja Dávid ezeket a zsebeket, testvérek: „Meggyógyítja minden betegségedet” – és itt elsősorban lelki betegségekre gondoljunk, bár Isten a testieket is kegyelmesen gyógyíthatja, vagy azt mondja, hogy elég neked az én kegyelmem.

Szeretném, ha nem azt látnánk ebben az adventben, és ezért lett nekem ez nagyon kedves adventi ige, mert nem arról beszél, hogy mit várhatok, mi az, amit meg lehet venni, mi az, amit el lehet érni, hanem hogy mi az, amit meg lehet kapni! Mi az, amit Isten elkészített az őt szeretőknek, mi az, amit Isten elkészített ennek a világnak, amikor az ő Fiát elküldte ebbe a világba?

És azért kezdődik így ez az ige, testvérek, hogy „áldjad én lelkem az Urat”, mert Dávid nem is a táskának a tartalmát akarja szemlélni, nem is abban akar gyönyörködni, hogy mi van benne, hanem hogy ki az, aki adta azt, ki az, aki azt készítette, milyen az a szeretet és milyen az az irgalom! Amikor az Isten ezt irgalommal, számalommal elkészítette, akkor ez az advent. Látjátok, hogy az Ószövetségben hogyan készíti az Isten ezt a táskát, mit fog beletenni, milyen ajándékokat fog adni az ő gyermekeinek? Milyen ajándékot küld ennek a világnak még akkor is, ha ez a világ azt mondja, hogy nekem még ez az ajándék se kell, de akkor is eljött a világba az Úr Jézus Krisztus! Dávid azért áldja az Urat, mert azt mondja, hogy azt az Urat kell áldani, aki mindezt szerezte, akitől mindez kitelt, aki mindezt elhatározta és beteljesítette. Milyen nagy ez az adomány és milyen tökéletes ez az ajándék – olvassuk az Újszövetségben –, amely a világosság Atyjától száll alá!

Olyan jó, hogy ezt nemcsak néhányan kaphatják, hanem ez a táska el van készítve mindenkinek! Erről szól az Isten ígéje, erről szól az örömhír. Azért kell ezt hirdetnünk, testvérek, mert lehet, hogy van valaki a környezetünkben, aki erről a táskáról még nem tud, vagy nem nyitja ki a rekeszeit, és nem veszi át a zsebeinek a tartalmát örömmel! Amikor te ezt elmondod: „Áldjad én lelkem az Urat”, aki megbocsátja a bűnt, aki tenger mélyére veti, aki olyan messzi veti el, mint napkelet van napnyugtától, aki igazságos, kegyelmes, irgalmas, hűséges, hátha lesz valaki a környezetünkben, aki azt mondja, hogy erre nekem is szükségem lenne, ezt én is elfogadnám, ez oldaná meg az én életemet is! Hadd érezze, hogy enélkül milyen szegény, milyen üres az élete, ha nem az övé Istennek ez az elkészített kegyelme és irgalma!

ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT!

Azért is jó, testvérek, erre figyelni, mert ez a táska is, amiről beszéltem, hamar kiürült. A tartalmát hamar meg lehetett enni, a benne levő ajándéktárgyak elkoptak vagy elromlottak egy idő után. Az adventi naptárból is elfogy a csoki, egy idő után már csak az üres ablakok maradnak.

Azonban Isten ajándékai állandóak. Olyan ajándékai vannak a számunkra, amelyek a mindennapjainkban, életünkben, életvitelünkben és helyzetünkben mindig aktuálisak, mindig örök értékek és örök ajándékok. Azért, mert nem a testnek szólnak, hanem a léleknek. Az örök életre vezetnek bennünket, és abba a mennyei világba akarnak emelni, amit mi semmilyen ajándékkal nem tudunk senkinek megadni vagy pótolni, megszerezni, elérni vagy megvenni. Bármennyi pénzünk is lenne, ezeket nem lehet megvenni. A Cselekedetek könyvében olvassuk, hogy „a te pénzed veled együtt vesszen el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető.” Milyen jó, hogy az Isten olyat ajándékozik, amit pénzen nem lehet megvenni! Mert a gazdagok esetleg mennének: – Nekem van rá pénzem! De mehet a szegény is, a nyomorult is, akinek nincs pénze. Erről Ézsaiás beszél az 55. fejezetben: „Oh, mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet. Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthet?” – mondja Ézsaiás. Dávidnál meg így jelenik meg, hogy áldja az Urat az ő lelki ajándékaiért.

Igen, testvérek, Dávidnak legfontosabb az Isten lényének és személyének magasztalása, az Isten nagysága. Adventben tulajdonképpen ez kell, hogy felragyogjon nekünk! Ennek az Istennek a nagysága, az igazsága, a szentsége, a könyörülete, az irgalma! Mert az advent arról szól, hogy: „Áldjad én lelkem az Urat!” Mária ezzel kezdi az ő énekét: „Magasztalja...” – vagy áldja – „...az én lelkem az Urat, és örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben.” Mária ismerte a zsoltárt egész biztosan, és nem azért, mert tanulta otthon, hanem azért, mert ezzel azonosul a szíve, és a lelke nem tud mást, csak áldani az Urat.

Testvérek, ha megnézzük a Bibliát, ez nem természetes. Csak két igét hadd mondjak! Az egyik Jóbnak a története, akit a felesége arra akar rávenni, hogy: „Átkozd meg az Istent, és halj meg!” Mit csinál Jób? Áldja az Urat, mert azt mondja: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!” Vagy ahogy Jakab levelében most olvastuk, hogy mire képes a nyelvünk: áldani és átkozni is.

Az nem természetes, hogy Isten Dávidban ezt munkálta ki, hogy: „Áldjad én lelkem az Urat!” Mi mindenben ment keresztül Dávid! Milyen mélységeken, hova vitték a bűnei, paráznasága, házasságtörése, engedetlensége, ravaszsága, ügyeskedése, kívánsága! Mégis ez az ember eljut oda, hogy: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!” Sorolja, és ömlik belőle, mint a patak, amikor felbuzog a szomjas embernek, úgy ömlik Dávidból ez az áldás: „Aki megbocsátja minden bűnödöt.” Testvérek, ez azért lehetséges, mert Dávid így ismerte meg személyesen az Urat. Ő ezzel az Úrral volt élő kapcsolatban. Ezt nem a könyvből olvasta, hogy így kell mondani az imádságot, hanem ezt ő megélte, hogy Isten könyörületes és irgalmas, hogy „amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket”. Ha ez nem lenne igaz, testvérek, akkor végünk lenne! Milyen csodálatos!

Adventben figyeljünk a magasztalásra, arra, hogy a mi lelkünk is magasztalja az Urat! Miért olyan fontos ez? Azért, mert tegnap este voltunk valahol, ahol sok ember volt együtt, és mellettünk is valaki elégedetlenkedett, szidott valakit, szidta a

rendszer. Most bármerre megy az ember: utálok, gyűlölöm ezért meg azért, meg nem is tudom, miért. Dávid pedig azt mondja: „Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!” Mert nagyon sok lehet a panaszunk, nagyon sokaknak az elégedetlensége – jaj, már hogy mennek az árak, micsoda az infláció – és közben azt mondani, hogy: „Áldjad én lelkem az Urat!” Tanítson erre bennünket, mert Dávid valami sokkal nagyobbért áldja az Urat!

Persze áldja az Urat az is, aki valamit megköszön neki. Van egy újévi énekünk, amelyben arról éneklünk, hogy: „Bizony, az Úr minket kedvellett, / Mert lelki adományi mellett / Megadta, ami nekünk kellett.” (283. dicséret) A Miatyánkban is benne van, hogy köszönjük a kenyeret, és add meg nekünk a mindennapi kenyeret is. És lehet, hogy egy földműves áldja az Urat azért, mert esik az eső, mert életszükséglet, hogy legyen termés, hogy legyen bevétel, és hogy legyen mit ennünk. Lehet, hogy aki összegyűjti a szénát eső előtt, áldja az Urat, hogy a nap megszáritotta és össze tudta szedni.

Persze, ez is hálaadás, de figyeljétek meg Dávidnak ezt az átfogó lelki ajándékokért való hálaadását: „Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!” Mert Istennek jótéteménye van, testvérek, amit sokszor nehéz meglátunk. A bűn miatt megromlott a látásunk. Az a baj, hogy a bűn nagyon megrontotta a látásunkat, és nem vesszük észre Istennek a jótéteményeit. Akkor is, ha áld meg akkor is, ha sújt az ő karja. Mert végső soron mindent a javunkra ad, és gyermekeként szeret.

„Áldjad én lelkem az Urat!” – Dávid felülemelkedik ezeken a testi dolgokon, és azt mondja, hogy: áldom az Urat, és hálát adok azért, hogy megbocsátja minden bűnömet. Ezt különösen csak azért hadd emeljem ki a sok ajándék közül, mert nemcsak advent van, hanem úrvacsorai közösségben is lehetünk. Dávid így ismerte meg az Urat, hogy az első zseb, amit kinyit, az első rekesz, amit szemlél, az a bűnbocsánat rekesze. Onnan veszi ki – bocsánat, hogy így mondom –, onnan veszi ki a bűnbocsánatot, hogy az az Isten, aki nekünk megbocsát.

Azért kell ezt kiemelni, mert az adventnek és a karácsonynak is ez a célja, ezért történt! A testet öltés is arról beszél, hogy az Isten megbocsátani akar, és ennek van egy feltétele, egy nagy ára, és karácsony már erről beszél nekünk. A szenvedésről, a Golgotáról, a kereszthalálról, a váltságról, Krisztus érdeméről. Mert annak, hogy legyen bűnbocsánat, annak van egy ára, és ezt Jézus Krisztusban adta nekünk, hogy mi is elmondhassuk, hogy megbocsátja a bűnt. Amikor Péter apostol azt mondja, hogy ezeket a nagyságos dolgokat hirdessétek, és pünkösdkor maga is arról beszél, hogy Isten ezt hogyan készítette. Hova jutnak el az emberek? Megszomorodnak. Ahogy a korinthusiak is, akik megtérésre szomorodnak meg, mert meglátják, hogy megbántották az Istent. És ha én elveszem a bűnbocsánatot, akkor ez azt kell, hogy jelentse, hogy én azt a bűnt nem akarom többé elkövetni! Vigyázni fogok arra, hogy tisztán járjak! Mint a gyerek, akire az édesanya ráparancsol, hogy: össze ne koszold a ruhádat! Aki átéli a bűnbocsánatot, azt arra kell, hogy inspirálja, hogy akkor tartsa tisztán magát! Ne csak hófehér ruháért könyörögjek, ne csak a fehér ruhában akarjak tetszelegni az én Uram előtt, hanem próbáljam megőrizni is ezt a fehér ruhát, amely „a szenteknek igazságos cselekedetei” – mondja Istennek az igéje.

Az egész Ószövetség erről a készülődésről szól, testvérek. Isten készíti, de azért, hogy mi az életünk egy pontján, amit nevezhetünk megtérésnek, hit által átvegyük tőle ezt az ajándékot! Hogy Krisztusban megragadjuk ezt az ajándékot, hogy igen,

ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT!

nekem erre van szükségem! Mert sok olyan ajándékot kapunk, amire igazán nincs is szükségünk, csak az ajándékozó nem tudja, hogy mit vegyen. Az Isten ajándékai olyanok, testvérek, amire minden ember csak azt mondhatja, hogy nekem erre van szükségem, nekem erre nagy szükségem van, e nélkül nem tudok élni, enélkül nem tudok létezni, enélkül nem tudok imádkozni, enélkül nem tudok szolgálni, enélkül nincs az életem vezetés alatt, hogyha ezek nem következnek be. Dávid ezért áldja az Urat, mert nemcsak hívő életének az okát, előzményét szemléli, hanem abban benne látja a hívő életének a következményeit is.

Hadd mondjak el egy történetet, amit egy lelkészkollegám mondott el ezen a szószéken néhány évvel ezelőtt, de szerintem már senki nem emlékszik rá! A történet egy német lapban jelent meg: egy hitetlen professzor beszélgetett egy hívő fiúval. A hitetlen professzor állította, hogy csodák pedig nincsenek. A hívő fiú meg akarta valahogy magyarázni, hogy ő mire gondol, és a kezében tartott vonalzóval azt kérdezte: – Professzor úr, ha én ezt a vonalzót elengedem, akkor mi történik? – Leesik az asztalra. – És ha én elengedem, de nem esik le az asztalra, az csoda lesz? – Hát az csoda lesz, ha elengedek egy vonalzót, és nem esik le az asztalra! Erre a fiú elengedte a vonalzót, de mielőtt leesett volna az asztalra, a másik kezével elkapta. És azt mondta a professzornak: – Tetszik látni, nem esett le az asztalra. Ez a csoda! A professzor persze indulatba jött, feje elvörösödött, és a maga hitetlenségét kiadta, hogy: – Hát ez nem csoda, a másik kezét elkapta! Azt mondja erre a fiú:– Nagyon örülök, hogy ezt ki tetszett mondani, hogy a másik kéz elkapta, mert mi így látjuk a mi Urunkat, a kegyelmet ebben szemléljük. A kegyelem számunkra a másik kéz, amelyik elkap, mielőtt leesnénk, vagy ha már leestem, akkor felemel. Na, ez a csoda a mi életünkben!

Nem tudom, elgondolkozott-e rajta a professzor, de a történet azt üzeni nekünk, hogy igen, mi is és Dávid is azért a másik kezért áldjuk az Urat, aki ő maga. A másik kéz, amelyről azt mondja az Isten igéje az Ószövetségben, hogy „alant vannak örökkévaló karjai”. Vagy, ahogy Ézsaiás prófétál róla, amikor azt mondja, hogy „ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna”, hogy el ne tudna kapni, mielőtt leesek. Dávid is ezért áldja az Urat, mert ő ezt tapasztalta. Az életemben ez a csoda, hogy az én hatalmas Istenem kegyelmes szeretetével és irgalmával tartott meg engem. Ha leestünk, akkor meg az igaz, hogy „lennyúlt a magasból és felvett engem”. Az is nagy csoda, testvérek, mert mindenki más otthagyt volna, és senki nem tudott volna könyörölni és felemelni, egyedül csak Ő!

Legutóbb, amikor Kisvárdán evangelizáltam, ahol laktunk, kapszulás kávéfőzőt használtunk. A televízióban is, amikor hirdetik ezeket a kávékapszulákat, akkor sokszor elhangzik, hogy milyen géppel kompatibilis az a kapszula. Engem ez a szó arra inspirált, hogy elmondjam a testvéreknek, hogy tulajdonképpen Dávid által így látjuk az Isten kegyelmét. Úgy hirdeti Dávid az Isten kegyelmét nemcsak a maga számára, hogy az én életemmel kompatibilis volt ez a kegyelem, hanem azt mondja, hogy a te életeddel is kompatibilis lehet ez a kegyelem. Mert amikor az ember azt gondolja, hogy ez velem nem összeegyeztethető, nem illik bele az életembe ez a kegyelem, de beleillik abba az ürességbe, amit a bűn ejtett, beleillik az Isten kegyelme. Azért illik bele, mert volt valaki, az Úr Jézus Krisztus, aki által ez a kegyelem beleillik az életedbe.

Ha valaki amerikai konnektort használ, abba a mi eszközeinket nem lehet csatlakoztatni, mert nem kompatibilis, nem illik bele, de van egy átváltó, és ha azt bete-

szem, akkor az már úgy formálja a dolgokat, hogy már abba be lehet dugni, mert azal már kompatibilis.

Ez az advent nagy üzenete, hogy Jézus Krisztusban az Isten a te életedbe is beilleszthetővé tette a kegyelmet, hogy beleillik a kegyelem a te életedbe is! Dávid ezért áldja az Urat: „Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van!” (Zsoltár 34,2) Mert beleillett az Isten kegyelme az én életembe, és erről nem akarok elfeledkezni, ezt mindig szem előtt akarom tartani!

Az advent jelentse azt, testvérek, a mi számunkra, hogy nem felejtjük el, Isten milyen nagy jót tett velünk! Isten mindig erre akarta emlékeztetni az ő népét az Ószövetségben már a törvény által, a szertartások által, a szent sátor színei által, a templom megépítése által, a próféták szaván keresztül. Milyen boldogok voltak, akik ezt megtapasztalták akkor! És milyen boldogok, akik ma is megtapasztalhatják: Isten hozzám való kegyelme összeegyeztethető az életemmel, beleillett az én életembe, ugyanígy megtapasztaltam, mint Dávid, és ezért zengek neki, ezért hálás a szívem, ezt nem fogom elfelejteni!

Adja az Úr, hogy ne felejtjük el, és azért se felejtjük el, mert a mennyei hazában is ezt lehet majd zengenünk! Ott a megváltottak ezt zengik, hogy: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.” (Jelenések 5,12)

Én hadd kívánjam, hogy adventben ezt zengje a szíved! Lehet sok mindent mondani, zengeni, kifolyhat sok minden a szánkon, a nyelvünkön át, de hadd teljen meg az Úr dicséretével! Úgy, ahogy megtelt Mária, Zakariás szíve. Úgy, ahogy Mózes megtelt annak idején, amikor átjöttek a tengeren, és belekezd abba a nagy hálaénekbe. Legyenek megtapasztalásaink a bűnt megbocsátó Istenről, aki olyan messzire veti el vétkeinket, mint amilyen messze van napkelet napnyugattól, és ennek nagy ára volt: az Úr Jézus Krisztus halála! Ezért ne vedd felelőtlenül azt, hogy vétkezel! Tudd, hogy ezzel sérted az Ő szentségét, felségét és magadnak is kárt okozol! Bízzál abban az Úrban, aki hűséges, aki megbocsátja a bűnt, ha Jézus Krisztusban kéred, várod, elfogadod és hálásan megköszönöd azt, hogy „elfedezte bűnömet, elvette terhemet”! Áldott legyen az Úr neve!

Ámen

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük neked, Atyánk, hogy közösen bontogathattuk az ajándéktáska ajándékait, amivel megajándékoztál bennünket, amelyre nézve tudjuk, hogy Ő az a Jézus Krisztus, aki a mi drága Megváltónk és Urunk. Hadd köszönjük meg Neked, hogy Benne és Általa ilyen ajándékaid vannak, hiszen tudjuk, hogy mindent Őbenne készítettél el nekünk, és Ővele akarsz ajándékozni! Köszönjük, Urunk, hogy erre irányítod ebben az adventben a mi figyelmünket. Olyan sokfelé nézünk, figyelünk. Köszönjük Dávid példáját, aki csak felfelé tudott nézni, oda tudott tekinteni, és ilyen szép zsoltár fakadt a szívéből, és énekelt a szíve Feléd és Neked bizonyosságul nekünk, hogy mi is ezt tegyük és mi is így gondolkozzunk. Bocsásd meg, Urunk, hogyha el vagyunk telve azokkal, amikkel megbántunk téged, sértjük szentségedet, felségedet és tisztaságodat, és nem járunk a szentségben és irgalomban. Várjuk, hogy megbocsáss nekünk, de mi azokat a testvéreinket is számon kérjük, akik jelentéktelen összeggel adósak nekünk, mert mi nem tudjuk megbocsátani a bűnt, mi nem tudunk elengedni, mi melengetjük a keblünkben a bűnt. De köszönjük, hogy te olyan Isten

ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT!

vagy, és mi ezért élhetünk, ezért van kegyelem, és ezért áldhatunk, hogy te olyan Isten vagy, aki elengeded a bűnt, és nem tartod számon. De számon tartod a mi Urunk Jézus Krisztusnak a jótéteményét, hogy gazdag lévén szegénnyé lett érettünk, azért, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk. Aki Isten Fia lévén, a Szentháromság második személye lévén testet is öltött, hogy eljőjön erre a nyomorúságos földi létre, szenvedésre, kínra, halálra, megvetésre, üldöztetésre, végül a Golgota keresztféjére, ahol gonosz kezek megfeszítették. Igen, Urunk, ez telt ki a világból, ez telik ki a bűnös emberből. Te könyörülj meg, Urunk, rajtuk! Hadd imádkozzunk hozzád a mi csonka országunkért és a határon túli testvéreinkért is! Az egész nemzetünkért hadd imádkozzunk, hogy ez a nemzet, amely olyan sok evangéliumot hallott évszázadokon keresztül, olyan sok ébredést adott, megújulást, a lelki halálból való feltámadást, megéledést a te népednek, egyházadnak, kérünk, hogy ez a nép hadd tudjon hozzád térni! Hányja el a bálványait, vesse el a torzsalkodást, irigykedést, rosszakaratot a te jóakaratom mellett, amit a karácsonyi angyalok hirdettek! Kérünk téged, Urunk, a határon túl lévő testvéreinkért, akik lehet, hogy a föld másik részén jönnek össze imádságra és magyar nyelven hallják az evangéliumot, áldd meg azokat a kicsiny közösségeket vagy nagyobb gyülekezeteket! Kérünk, hogy hallgasd meg a csendben elmondott imáinkat is, Jézusért!

Ámen.

264,2-5 ének

2. Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett!
Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett.
Nagy irgalmát / Naponként tölti ki rád:
Áldását mindenben érzed.
3. Áldjad Őt, mert csodaképpen megalkotott téged,
Elkísér utadon, tőle van testi épséged.
Sok baj között / Erőd volt és örömed:
Szárnyával takarva védett.
4. Áldjad Őt, mert az Úr megáldja minden munkádat,
Hűsége, mint az ég harmatja, bőven rád árad.
Lásd: mit tehet / Jóságos Lelke veled,
És hited tőle mit várhat.
5. Áldjad az Úr nevét, Őt áldja minden énbennem!
Őt áldjad, lelkem, és Róla tégy hitvallást, nyelvem!
El ne feledd: / Napfényed Ő teneked!
Őt áldjad örökké! Ámen.